

KONWENCJA**w sprawie eliminowania podwójnego opodatkowania w przypadku korekty zysków przedsiębiorstw powiązanych**

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO EUROPEJSKĄ WSPÓLNOTĘ GOSPODARCZĄ,

PRAGNĄC nadać moc obowiązującą art. 220 tego Traktatu, na podstawie którego zobowiązały się do rozpoczęcia między sobą negocjacji, mając na celu zapewnienie eliminowania podwójnego opodatkowania w interesie swoich obywateli,

MAJĄC NA WZGLĘDZIE wagę, jaką przykłada się do eliminowania podwójnego opodatkowania w związku z korektą zysków przedsiębiorstw powiązanych,

POSTANOWIŁY zawrzeć niniejszą Konwencję i w tym celu wyznaczyły jako swoich Pełnomocników:

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL BELGÓW:

Philippa de SCHOUTHEETE de TERVARENT,
Ambasadora Nadzwyczajnego i Pełnomocnego;

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA DANII:

Nielsa HELVEGA PETERSENA,
Ministra Gospodarki;

PREZYDENT REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC:

Theo WAIGLA,
Federalnego Ministra Finansów;
Jürgena TRUMPPFA,
Ambasadora Nadzwyczajnego i Pełnomocnego;

PREZYDENT REPUBLIKI GRECKIEJ:

Ioannisa PALAIOKRASSASA,
Ministra Finansów;

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL HISZPANII:

Carlosa SOLCHAGA CATALÁNA,
Ministra Gospodarki i Finansów;

PREZYDENT REPUBLIKI FRANCUSKIEJ:

Jeana VIDALA,
Ambasadora Nadzwyczajnego i Pełnomocnego;

PREZYDENT IRLANDII:

Alberta REYNOLDSA,
Ministra Finansów;

PREZYDENT REPUBLIKI WŁOSKIEJ:

Stefano DE LUCA,
Sekretarza Stanu do spraw finansów;

JEGO KRÓLEWSKA WYSOKOŚĆ WIELKI KSIĄŻĘ LUKSEMBURGA:

Jean-Clauda JUNCKERA,
Ministra Budżetu, Ministra Finansów, Ministra Pracy;

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA NIDERLANDÓW:

P. C. NIEMANA,
Ambasadora Nadzwyczajnego i Pełnomocnego;

PREZYDENT REPUBLIKI PORTUGALSKIEJ:

Miguela BELEZA,
Ministra Finansów;

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ:

David H. A. HANNAYA (KCMG),
Ambasadora Nadzwyczajnego i Pełnomocnego;

KTÓRZY, zebrani w ramach Rady, po wymianie swych pełnomocnictw uznanych za należyte i sporządzone we właściwej formie,

UZGODNILI, CO NASTĘPUJE:

ROZDZIAŁ I

ZAKRES KONWENCJI

Artykuł 1

1. Niniejsza Konwencja ma zastosowanie wtedy gdy, w celach podatkowych, zyski zaliczone do zysków przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa są również lub mogłyby również być zaliczone do zysków przedsiębiorstwa innego Umawiającego się Państwa ze względu na to, że zasady określone w art. 4 i stosowane bezpośrednio, bądź też na mocy odpowiednich przepisów prawa obowiązującego w danym państwie, nie były przestrzegane.

2. Do celów niniejszej Konwencji, stały zakład należący do przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa, znajdujący się na terytorium innego Umawiającego się Państwa uważa się za przedsiębiorstwo tego Państwa, w którym się znajduje.

3. Ustęp 1 stosuje się również w przypadkach, gdy którekolwiek z przedsiębiorstw zainteresowanych zamiast zysków poniosło straty.

Artykuł 2

1. Niniejsza Konwencja dotyczy podatków dochodowych.

2. Obowiązującymi podatkami, do których ma zastosowanie niniejsza Konwencja, są w szczególności:

a) w Belgii:

- impôt des personnes physiques/personenbelasting,
- impôt des sociétés/vennootschapsbelasting,

— impôt des personnes morales/rechtspersonenbelasting,

— impôt des non-résidents/belasting der niet-verblijfhouders,

— taxe communale et la taxe d'agglomération additionnelles à l'impôt des personnes physiques/aanvullende gemeentebelasting en agglomeratiebelasting op de personenbelasting;

b) w Danii:

— selskabsskat,

— indkomstskat til staten,

— kommunale indkomstskat,

— amtskommunal indkomstskat,

— saerlig indkomstskat,

— kirkeskat,

— udbytteskak,

— renteskak,

— royaltyskat,

— frigoerelsesafgift;

- c) w Niemczech:
- Einkommensteuer,
 - Koerperschaftsteuer,
 - Gewerbesteuer, o ile podatek ten dotyczy zysków z handlu;
- d) w Grecji:
- Φόρος εισοδήματος φυσικών προσώπων,
 - Φόρος εισοδήματος νομικών προσώπων,
 - εισφορά υπέρ των επιχειρήσεων ύδρευσης και αποχέτευσης;
- e) w Hiszpanii:
- impuesto sobre la renta de las personas físicas,
 - impuesto sobre sociedades;
- f) we Francji:
- impôt sur le revenu,
 - impôt sur les sociétés;
- g) w Irlandii:
- Income Tax,
 - Corporation Tax;
- h) we Włoszech:
- imposta sul reddito delle persone fisiche,
 - imposta sul reddito delle persone giuridiche,
 - imposta locale sui redditi;
- i) w Luksemburgu:
- impôt sur le revenu des personnes physiques,
 - impôt sur le revenu des collectivités,
 - impôt commercial, o ile podatek ten dotyczy zysków z handlu;
- j) w Holandii:
- inkomstenbelasting,
 - vennootschapsbelasting;
- k) w Portugalii:
- imposto sobre o rendimento das pessoas singulares,
 - imposto sobre o rendimento das pessoas colectivas,
 - derrama para os municípios sobre o imposto sobre o rendimento das pessoas colectivas;
- l) w Zjednoczonym Królestwie:
- Income Tax,
 - Corporation Tax.
3. Konwencja ma również zastosowanie do wszelkich identycznych lub podobnych podatków nałożonych po dacie jej podpisania oprócz lub też w miejsce podatków obowiązujących. Właściwe organy Umawiających się Państw informują się wzajemnie o wszelkich zmianach dokonanych w odpowiednich przepisach krajowych.

ROZDZIAŁ II

PRZEPISY OGÓLNE

Cz ę ś ć I

Definicje

Artykuł 3

1. Do celów niniejszego Konwencji: „właściwy organ” oznacza:

- w Belgii: De Minister van Financien lub upoważnionego przedstawiciela,
Le Ministre des Finances lub upoważnionego przedstawiciela,
- w Danii: Skatteministeren lub upoważnionego przedstawiciela,
- w Niemczech: Der Bundesminister der Finanzen lub upoważnionego przedstawiciela,
- w Grecji: Ο Υπουργός των Οικονομικών lub upoważnionego przedstawiciela,
- w Hiszpanii: El Ministro de Economía y Hacienda lub upoważnionego przedstawiciela,
- we Francji: Le Ministre chargé du budget lub upoważnionego przedstawiciela,
- w Irlandii: The Revenue Commissioners lub upoważnionego przedstawiciela,
- we Włoszech: Il Ministro delle Finanze lub upoważnionego przedstawiciela,
- w Luksemburgu: Le Ministre des Finances lub upoważnionego przedstawiciela,

- w Holandii: De Minister van Financien lub upoważnionego przedstawiciela,
- w Portugalii: O Ministro das Finanças lub upoważnionego przedstawiciela,
- w Zjednoczonym Królestwie: The Commissioners of Inland Revenue lub upoważnionego przedstawiciela.

2. Jeżeli z kontekstu nie wynika inaczej, każdy termin niezdefiniowany w niniejszej Konwencji ma znaczenie określone w Konwencji w sprawie podwójnego opodatkowania zawartej między zainteresowanymi Państwami.

Część II

Zasady stosowane do korekty zysków przedsiębiorstw powiązanych oraz przypisywania zysków stałym zakładom

Artykuł 4

Przy stosowaniu niniejszej Konwencji obowiązują następujące zasady:

1. Jeżeli:
 - a) przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa ma bezpośredni lub pośredni udział w zarządzaniu, kontroli lub kapitale przedsiębiorstwa innego Umawiającego się Państwa,

lub

 - b) te same osoby mają bezpośredni lub pośredni udział w zarządzaniu, kontroli lub kapitale przedsiębiorstwa jednego Umawiającego się Państwa i przedsiębiorstwa innego Umawiającego się Państwa,

i w którymkolwiek z tych przypadków ustanowione lub nałożone zostały warunki, wiążące oba te przedsiębiorstwa w ich stosunkach handlowych bądź finansowych, które różnią się od tych, jakie zostałyby ustanowione pomiędzy niezależnymi przedsiębiorstwami, wówczas wszelkie zyski, które jedno z tych przedsiębiorstw osiągnęłoby bez zaistnienia tych warunków, lecz których w wyniku ich zaistnienia nie osiągnęło, mogą zostać zaliczone do zysków tego przedsiębiorstwa i odpowiednio opodatkowane.

2. Jeżeli przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa prowadzi swoją działalność w innym Umawiającym się Państwie za pośrednictwem znajdującego się na terenie tego państwa stałego zakładu, wówczas za zyski tego zakładu uznaje się zyski, które mógłby on oczekiwać, że zostaną osiągnięte, gdyby jako odrębne i samodzielne przedsiębiorstwo prowadził taką samą lub podobną działalność, w takich samych lub podobnych warunkach, jednocześnie współdziałając całkowicie niezależnie z przedsiębiorstwem, którego stały zakład stanowi.

Artykuł 5

Jeżeli Umawiające się Państwo zamierza dokonać korekty zysków przedsiębiorstwa zgodnie z zasadami określonymi w art. 4, poinformuje ono to przedsiębiorstwo o zamierzonych działaniach we właściwym terminie oraz umożliwi mu poinformowanie o tym drugiego przedsiębiorstwa, tak aby mogło ono z kolei poinformować drugie Umawiające się Państwo.

Jednakże nie stoi to na przeszkodzie dokonania zamierzonej korekty przez Umawiające się Państwo, które przekazuje taką informację.

Jeżeli po przekazaniu takiej informacji oba przedsiębiorstwa oraz drugie Umawiające się Państwo wyrażą zgodę na korektę, nie stosuje się art. 6 i 7.

Część III

Porozumienie stron i postępowanie arbitrażowe

Artykuł 6

1. Jeżeli, w każdym przypadku, do którego ma zastosowanie niniejsza Konwencja, przedsiębiorstwo uznaje, że zasady określone w art. 4 nie były przestrzegane, może ono, niezależnie od środków odwoławczych przewidzianych przez prawo krajowe zainteresowanych Umawiających się Państw, przedłożyć sprawę właściwemu organowi Umawiającego się Państwa, do którego przynależy lub w którym znajduje się jego stały zakład. Sprawa musi zostać przedłożona w terminie trzech lat od pierwszego zawiadomienia o działaniach, które prowadzą lub mogą prowadzić do podwójnego opodatkowania w rozumieniu art. 1.

Jednocześnie przedsiębiorstwo powiadamia właściwy organ, czy dana sprawa może dotyczyć innych Umawiających się Państw. Właściwy organ następnie powiadamia niezwłocznie właściwe organy innych Umawiających się Państw.

2. Jeżeli właściwy organ uznaje skargę za uzasadnioną, a sam nie jest w stanie znaleźć satysfakcjonującego rozwiązania, dokłada on wszelkich starań, aby rozwiązać sprawę w drodze porozumienia stron z właściwym organem jakiegokolwiek innego zainteresowanego Umawiającego się Państwa, mając na uwadze eliminowanie podwójnego opodatkowania, zgodnie z zasadami określonymi w art. 4. Każde osiągnięte porozumienie stron jest wprowadzane w życie niezależnie od jakichkolwiek terminów przewidzianych prawem krajowym zainteresowanych Umawiających się Państw.

Artykuł 7

1. Jeżeli zainteresowane właściwe organy w ciągu dwóch lat od daty pierwszego wniesienia sprawy przez jeden z nich, zgodnie z art. 6 ust. 1, nie osiągną porozumienia, które zapewni wyeliminowanie podwójnego opodatkowania, o którym mowa w art. 6, powołują one komisję doradczą, której zadaniem jest przedstawienie opinii w sprawie eliminowania podwójnego opodatkowania w danym przypadku.

Przedsiębiorstwa mogą uciekać się do środków odwoławczych dostępnych w ramach prawa krajowego zainteresowanego Umawiającego się Państwa; jednakże jeżeli sprawa została wniesiona do sądu lub trybunału, termin dwóch lat, o którym mowa w pierwszym akapicie, liczy się od daty wydania orzeczenia przez sąd odwoławczy ostatniej instancji.

2. Fakt przedłożenia komisji doradczej sprawy nie stanowi dla Umawiającego się Państwa przeszkody we wszczęciu lub kontynuacji postępowania sądowego lub postępowania w sprawie sankcji administracyjnych w związku z tą samą sprawą.

3. W przypadku gdy prawo krajowe Umawiającego się Państwa nie zezwala właściwym organom tego państwa na odstąpienie od decyzji organów sądowych, ust. 1 nie ma zastosowania, chyba że przedsiębiorstwo powiązane tego Państwa nie dotrzymało terminu wniesienia środka odwoławczego lub wycofało środek odwoławczy przed wydaniem decyzji. Niniejsze postanowienie nie ma wpływu na środki odwoławcze, jeżeli i o ile odnoszą się one do spraw innych niż te, o których mowa w art. 6.

4. Właściwe organy mogą, za porozumieniem stron oraz za zgodą zainteresowanych przedsiębiorstw powiązanych, odroczyć terminy, o których mowa w ust. 1.

5. O ile nie stosuje się przepisów ust. 1–4, prawa każdego z przedsiębiorstw powiązanych, określone w art. 6, pozostają nienaruszone.

Artykuł 8

1. Właściwy organ Umawiającego się Państwa nie ma obowiązku wszczynać procedury porozumienia stron, ani też powoływać komisji doradczej, o której mowa w art. 7, jeżeli postępowanie sądowe lub administracyjne zakończy się wydaniem prawomocnego orzeczenia stwierdzającego, że w wyniku działań prowadzących do dokonania korekty zysków, zgodnie z art. 4, jedno z zainteresowanych przedsiębiorstw podlega surowej karze.

2. W przypadku gdy postępowanie sądowe lub administracyjne, wszczęte w celu stwierdzenia, że w wyniku działań prowadzących do dokonania korekty zysków, zgodnie z art. 4, jedno z zainteresowanych przedsiębiorstw podlega surowej karze, toczy się równolegle z innym postępowaniem, o którym mowa w art. 6 i 7, właściwe organy mogą zawiesić to ostatnie postępowanie do momentu zakończenia postępowania administracyjnego lub sądowego.

Artykuł 9

1. W skład komisji doradczej, o której mowa w art. 7 ust. 1, oprócz jej przewodniczącego wchodzi:

- dwaj przedstawiciele każdego z zainteresowanych właściwych organów; liczba ta może zostać zredukowana do jednego w drodze umowy pomiędzy właściwymi organami,
- parzysta liczba niezależnych osób cieszących się powszechnym uznaniem, które zostaną wyznaczone w drodze wzajemnego porozumienia z listy osób, o której mowa w ust. 4, lub, w razie braku porozumienia, w drodze losowania przeprowadzonego przez zainteresowane właściwe organy.

2. Po wyznaczeniu niezależnych osób cieszących się powszechnym uznaniem, dla każdej z nich, zgodnie z zasadami obowiązującymi podczas wyznaczania niezależnych członków komisji, wyznacza się zastępcę na wypadek, gdyby niezależne osoby nie były w stanie wykonywać swoich obowiązków.

3. W przypadku losowania każdy z właściwych organów może sprzeciwić się wyznaczeniu którejkolwiek określonej niezależnej osoby cieszącej się powszechnym uznaniem. Może to nastąpić we wcześniej uzgodnionych pomiędzy właściwymi organami okolicznościach lub w jednej z następujących sytuacji:

- osoba ta jest członkiem lub pracuje na rzecz jednej z zainteresowanych administracji podatkowych,

- osoba ta ma bądź też miała znaczne udziały w lub jest bądź była pracownikiem lub doradcą w jednym lub każdym z przedsiębiorstw powiązanych,

- osoba ta nie gwarantuje w wystarczającym stopniu bezstronności w trakcie rozstrzygnięcia sprawy lub spraw.

4. Lista niezależnych osób cieszących się powszechnym uznaniem zawiera nazwiska wszystkich niezależnych osób nominowanych przez Umawiające się Państwa. W tym celu każde z Umawiających się Państw wyznacza pięć osób, o czym powiadamia Sekretarza Generalnego Rady Wspólnot Europejskich.

Osoby takie muszą być obywatelami jednego z Umawiających się Państw oraz posiadać miejsce zamieszkania na terytorium objętym niniejszą Konwencją. Osoby te powinny być kompetentne i niezależne.

Umawiające się Państwa mogą nanosić zmiany do listy, o której mowa w pierwszym akapicie; o wprowadzeniu takich zmian informują one niezwłocznie Sekretarza Generalnego Rady Wspólnot Europejskich.

5. Wyznaczeni zgodnie z ust. 1 przedstawiciele oraz niezależne osoby cieszące się powszechnym uznaniem wybierają przewodniczącego spośród osób znajdujących się na liście, o której mowa w ust. 4, bez naruszenia prawa każdego z zainteresowanych właściwych organów do zgłoszenia sprzeciwu wobec wyznaczenia tej osoby cieszącej się powszechnym uznaniem, wybranej w ten sposób w jednej z zaistniałych sytuacji, o których mowa w ust. 3.

Przewodniczący musi posiadać kwalifikacje wymagane do pełnienia najwyższych funkcji sędziowskich w swoim kraju lub musi być prawnikiem o uznanych kompetencjach.

6. Członkowie komisji doradczej zachowują w tajemnicy wszelkie sprawy, o których się dowiedzą w wyniku postępowania. Umawiające się Państwa przyjmą odpowiednie przepisy, których celem będzie nałożenie sankcji za każde naruszenie obowiązku zachowania tajemnicy. O podjętych środkach informują one niezwłocznie Komisję Wspólnot Europejskich. Komisja informuje pozostałe Umawiające się Państwa.

7. Umawiające się Państwa podejmują wszelkie niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby komisja doradcza zbierała się niezwłocznie po przedłożeniu jej spraw do rozpatrzenia.

Artykuł 10

1. Do celów procedury, o której mowa w art. 7, zainteresowane przedsiębiorstwa powiązane mogą dostarczać komisji doradczej wszelkie informacje, dowody lub dokumenty, które w ich ocenie mogą być przydatne przy podejmowaniu przez nią decyzji. Przedsiębiorstwa oraz właściwe organy zainteresowanych Umawiających się Państw spełniają wszelkie żądania komisji doradczej o dostarczenie informacji, dowodów lub dokumentów. Jednakże właściwe organy któregośkolwiek takiego Umawiającego się Państwa nie będą zobowiązane do:

- a) podjęcia środków administracyjnych niezgodnych z prawem krajowym lub przyjętą praktyką administracyjną Umawiającego się Państwa;

b) dostarczania informacji, które nie są dostępne zgodnie z prawem krajowym lub przyjętą praktyką administracyjną Umawiającego się Państwa;

lub

c) dostarczania informacji, które spowodowałyby ujawnienie tajemnicy handlowej, gospodarczej, przemysłowej lub zawodowej, lub procedury handlowej, lub informacji, których ujawnienie byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym.

2. Każde z przedsiębiorstw powiązanych może na swój wniosek występować przed komisją doradczą lub być przed nią reprezentowane. Na żądanie komisji doradczej każde z przedsiębiorstw powiązanych jest zobowiązane do stawienia się przed komisją doradczą lub oddelegowania przed nią swojego przedstawiciela.

Artykuł 11

1. Komisja doradcza, o której mowa w art. 7, wydaje opinię najpóźniej w terminie sześciu miesięcy od dnia, w którym sprawa została przedłożona jej do rozpatrzenia.

Opinia komisji doradczej musi opierać się na art. 4.

2. Komisja doradcza wydaje opinię zwykłą większością głosów swoich członków. Zainteresowane właściwe organy mogą uzgodnić dodatkowe przepisy regulaminu wewnętrznego.

3. Koszty postępowania prowadzonego przez komisję doradczą, z wyjątkiem kosztów ponoszonych przez przedsiębiorstwa powiązane, są w równych częściach ponoszone przez zainteresowane Umawiające się Państwa.

Artykuł 12

1. Właściwe organy będące stronami w postępowaniu, o którym mowa w art. 7, działając za obopólną zgodą na podstawie art. 4, wydają decyzję, która pozwoli na eliminowanie podwójnego opodatkowania w terminie sześciu miesięcy od dnia wydania opinii przez komisję doradczą.

Właściwe organy mogą wydać decyzję odbiegającą od opinii komisji doradczej. Jeżeli nie dojdą one do porozumienia, są zobowiązane do działania zgodnego z tą opinią.

2. Właściwe organy mogą uzgodnić między sobą opublikowanie decyzji, o której mowa w ust. 1, pod warunkiem że zainteresowane przedsiębiorstwa wyrażą na to zgodę.

Artykuł 13

Fakt, że decyzje, podjęte przez Umawiające się Państwa w zakresie opodatkowania zysków pochodzących z transakcji dokonywanych między przedsiębiorstwami powiązаныmi, stały się ostateczne, nie stanowi przeszkody w zastosowaniu procedur określonych w art. 6 i 7.

Artykuł 14

Do celów niniejszej Konwencji uznaje się, że podwójne opodatkowanie zostało wyeliminowane, jeżeli:

a) zyski podlegają opodatkowaniu wyłącznie w jednym Państwie;

albo

b) podatek od tych zysków pobierany w jednym Państwie jest pomniejszony o kwotę odpowiadającą kwocie podatku naliczanego od tych zysków w drugim Państwie.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 15

Żadne postanowienie niniejszej Konwencji nie narusza realizacji szerszych zobowiązań w zakresie eliminowania podwójnego opodatkowania w przypadku korekty zysków przedsiębiorstw powiązanych, które wynikają albo z innych konwencji, których są lub staną się stronami Umawiające się Państwa, albo z prawa krajowego Umawiających się Państw.

Artykuł 16

1. Niniejsza Konwencja ma zastosowanie na terytorium określonym w art. 227 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, bez uszczerbku dla ust. 2 tego artykułu.

2. Niniejsza Konwencja nie ma zastosowania do:

— terytoriów francuskich, o których mowa w załączniku IV do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

— Wysp Owczych oraz Grenlandii.

Artykuł 17

Niniejsza Konwencja podlega ratyfikacji przez Umawiające się Państwa. Dokumenty ratyfikacyjne zostaną złożone w biurze Sekretarza Generalnego Rady Wspólnot Europejskich.

Artykuł 18

Niniejsza Konwencja wchodzi w życie pierwszego dnia trzeciego miesiąca następującego po dniu, w którym ostatni jej sygnatariusz złoży instrumenty ratyfikacyjne. Konwencja ma zastosowanie do postępowania, o których mowa w art. 6 ust. 1, które zostaną podjęte po jej wejściu w życie.

Artykuł 19

Sekretarz Generalny Rady Wspólnot Europejskich informuje Umawiające się Państwa o:

- a) złożeniu każdego instrumentu ratyfikacyjnego;
- b) dacie wejścia w życie niniejszej Konwencji;
- c) liście niezależnych osób cieszących się powszechnym uznaniem, wyznaczonych przez Umawiające się Państwa, oraz o wszelkich zmianach do niej zgodnie z art. 9 ust. 4.

Artykuł 20

Niniejsza Konwencja została zawarta na pięć lat. Na sześć miesięcy przed upływem tego okresu Umawiające się Państwa spotkają się w celu podjęcia decyzji w sprawie przedłużenia okresu obowiązywania niniejszej Konwencji, jak również innych stosownych środków.

Artykuł 21

Każde z Umawiających się Państw może w dowolnym czasie wystąpić z wnioskiem w sprawie rewizji niniejszej Konwencji. W takim wypadku Przewodniczący Rady Wspólnot Europejskich zwoła konwencję w celu dokonania rewizji niniejszej Konwencji.

Artykuł 22

Niniejsza Konwencja, sporządzona w jednym oryginalnym egzemplarzu w języku angielskim, duńskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim, portugalskim i włoskim, przy czym każdy z wymienionych dziesięciu tekstów jest na równi autentyczny, zostaje złożona w archiwum Sekretariatu Generalnego Rady Wspólnot Europejskich. Sekretarz Generalny przekaże uwierzytelniony odpis rządowi każdego z Państw-Sygnatariuszy.

W DOWÓD CZEGO niżej podpisani Pełnomocnicy podpisali niniejszą Konwencję.

AKT KOŃCOWY

PEŁNOMOCNICY WYSOKICH UMAWIAJĄCYCH SIĘ STRON,

zgromadzeni w Brukseli w dniu dwudziestego trzeciego lipca tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiątego roku w celu podpisania Konwencji w sprawie eliminowania podwójnego opodatkowania w przypadku korekty zysków przedsiębiorstw powiązanych,

przy okazji podpisania wyżej wymienionej Konwencji:

- a) przyjęli następujące wspólne deklaracje, załączone do Aktu Końcowego:
- deklarację w sprawie art. 4 ust. 1,
 - deklarację w sprawie art. 9 ust. 6,
 - deklarację w sprawie art. 13;
- b) przyjęli do wiadomości następujące deklaracje jednostronne, załączone do niniejszego Aktu Końcowego:
- deklarację Francji i Zjednoczonego Królestwa w sprawie art. 7,
 - deklaracje poszczególnych Umawiających się Państw w sprawie art. 8,
 - deklarację Republiki Federalnej Niemiec w sprawie art. 16.
-

WSPÓLNE DEKLARACJE

Deklaracja w sprawie art. 4 ust. 1

Przepisy art. 4 ust. 1 dotyczą zarówno przypadków, w których transakcja dokonywana jest bezpośrednio pomiędzy dwoma odrębnymi prawnie przedsiębiorstwami, jak i przypadków, w których transakcja dokonywana jest pomiędzy przedsiębiorstwem a stałym zakładem drugiego przedsiębiorstwa, znajdującym się na terytorium państwa trzeciego.

—

Deklaracja w sprawie art. 9 ust. 6

Państwa Członkowskie zachowują pełną swobodę przy określaniu charakteru i zakresu odpowiednich przepisów, które przyjmują w celu nałożenia sankcji za każde naruszenie obowiązku zachowania tajemnicy.

—

Deklaracja w sprawie art. 13

Jeżeli w jednym lub w więcej spośród zainteresowanych Umawiających się Państw decyzje dotyczące opodatkowania stanowiącego podstawę do podjęcia postępowań, o których mowa w art. 6 i 7, zostały zmienione po zakończeniu postępowania, o którym mowa w art. 6 lub też po wydaniu decyzji, o której mowa w art. 12, a także w wypadku wystąpienia podwójnego opodatkowania w rozumieniu art. 1, zastosowanie mają art. 6 i 7, z uwzględnieniem zastosowania skutków wspomnianego postępowania bądź wspomnianej decyzji.

—

DEKLARACJE JEDNOSTRONNE

Deklaracja w sprawie art. 7

Francja i Zjednoczone Królestwo deklarują, że będą stosować art. 7 ust. 3.

Deklaracje poszczególnych państw w sprawie art. 8

Belgia

Termin „surowa kara” oznacza sankcję karną lub administracyjną w przypadku:

- naruszenia prawa powszechnego popełnionego w celu uchylecia się od opodatkowania,
- albo naruszeń przepisów dotyczących podatku dochodowego lub decyzji wydanych na ich podstawie, popełnionych z zamiarem dokonania oszustwa bądź też spowodowania szkody.

Dania

Pojęcie „surowa kara” oznacza sankcję za celowe naruszenie przepisów prawa karnego lub ustawodawstwa specjalnego w sprawach, które nie mogą być regulowane za pomocą środków administracyjnych.

Przypadki naruszenia przepisów prawa podatkowego mogą być, na zasadzie ogólnej, regulowane za pomocą środków administracyjnych, jeżeli uznaje się, że naruszenie to nie pociąga za sobą kary większej niż grzywna.

Niemcy

Naruszeniem prawa podatkowego podlegającym „surowej karze” jest każde naruszenie przepisów podatkowych podlegające karze ograniczenia wolności lub grzywnom karnym lub administracyjnym.

Grecja

Zgodnie z greckim ustawodawstwem podatkowym przedsiębiorstwo podlega „surowej karze”:

1. Jeżeli nie złoży zeznań lub złoży nieprawidłowe zeznania dotyczące podatków, opłat lub składek, które podlegają potrąceniu oraz wpłaceniu do budżetu państwa zgodnie z obowiązującymi przepisami, lub nie złoży zeznań lub złoży nieprawidłowe zeznania dotyczące podatku od wartości dodanej, podatku obrotowego lub specjalnego podatku od towarów luksusowych, o ile całkowita wysokość wspomnianych wyżej podatków, opłat oraz składek, które powinny być zostać zgłoszone oraz wpłacone do budżetu państwa w związku z działalnością handlową lub innego rodzaju działalnością prowadzoną w okresie sześciu miesięcy, przekracza kwotę 600 000 (sześćset tysięcy) drachm lub kwotę 1 000 000 (jednego miliona) drachm za okres jednego roku kalendarzowego.
2. Jeżeli nie złoży zeznania dotyczącego podatku dochodowego, o ile podatek należny od niezgłoszonego dochodu przekracza kwotę 300 000 (trzystu tysięcy) drachm.
3. Jeżeli nie złoży szczegółowych informacji podatkowych określonych w przepisach dotyczących danych podatkowych.
4. Jeżeli dostarczy szczegółowe informacje, o których mowa w poprzednim punkcie 3, które są nieprawidłowe pod względem ilości, ceny jednostkowej lub wartości, o ile skutkiem takiej nieścisłości jest rozbieżność przekraczająca dziesięć procent (10 %) łącznej kwoty lub łącznej wartości towarów, świadczonych usług lub obrotów ogółem.

5. Jeżeli nie prowadzi dokładnie ksiąg i ewidencji zgodnie z wymogami określonymi w przepisach dotyczących danych podatkowych, o ile brak takiej dokładności został odnotowany w trakcie rutynowej kontroli, a jej ustalenia zostały potwierdzone decyzją administracyjną dotyczącą rozbieżności danych albo w związku z upływem terminu do wniesienia środka odwoławczego, albo prawomocną decyzją wydaną przez sąd administracyjny, pod warunkiem że w kontrolowanym okresie rozbieżność między dochodem brutto a zgłoszonym dochodem wynosi ponad dwadzieścia procent (20 %) i nie mniej niż jeden milion (1 000 000) drachm.
6. Jeżeli nie przestrzega obowiązku prowadzenia ksiąg i ewidencji zgodnie ze stosownymi przepisami dotyczącymi danych podatkowych.
7. Jeżeli wystawia fałszywe bądź fikcyjne faktury lub też przerabia faktury dotyczące sprzedaży towarów lub świadczenia usług, lub też fałszuje jakiegokolwiek inne dane podatkowe, o których mowa w powyższym punkcie 3.

Dokument podatkowy uważa się za sfalszowany, jeżeli został w jakikolwiek sposób perforowany lub ostemplowany bez prawidłowego poświadczenia tego faktu w ewidencji przez właściwy organ podatkowy, o ile było wiadomym, że w przypadku dokumentu podatkowego takie poświadczenie jest wymagane. Dokument podatkowy uważa się za fałszywy, jeżeli treść oraz inne szczegóły oryginału bądź kopii dokumentu różnią się od treści i szczegółów zapisanych na odcinku kontrolnym tego dokumentu.

Dokument podatkowy uważa się za fikcyjny, jeżeli został wystawiony w związku z transakcją lub jej częścią, transferem, lub w jakimkolwiek innym celu bez wykazania go w obrotach ogółem, bądź w związku z transakcją, którą przeprowadziły osoby inne od osób wymienionych w dokumencie podatkowym.

8. Jeżeli jest świadome intencji podejmowanych działań i mimo to współpracuje przy wystawianiu fałszywej dokumentacji podatkowej, bądź też jest świadome, że dokumenty są fałszywe lub fikcyjne i mimo to współpracuje przy ich wystawianiu lub akceptuje fałszywe, fikcyjne lub podrobione dokumenty podatkowe z zamiarem ukrycia informacji mających znaczenie z punktu widzenia opodatkowania.

Hiszpania

Termin „surowa kara” obejmuje sankcje administracyjne za poważne naruszenia przepisów podatkowych, jak również kary za przestępstwa popełnione w stosunku do organów podatkowych.

Francja

Termin „surowa kara” obejmuje kary i sankcje skarbowe, takie jak sankcja za niezłożenie zeznania podatkowego po otrzymaniu wezwania, działanie w złej wierze, nieuczciwe praktyki, stawianie oporu wobec kontroli podatkowej, ukryte płatności lub ukrytą dystrybucję, lub za nadużycie praw.

Irlandia

Termin „surowa kara” obejmuje sankcje za:

- a) niezłożenie zeznania podatkowego;
- b) złożenie zeznania podatkowego zawierającego nieprawidłowe dane wskutek oszustwa lub zaniedbania;
- c) brak prawidłowo prowadzonych ksiąg;
- d) nieudostępnienie dokumentów oraz ksiąg do kontroli;
- e) utrudnianie obowiązków osobom wykonującym swoje ustawowe uprawnienia;
- f) niezgłoszenie powstania obowiązku podatkowego;
- g) złożenie fałszywych oświadczeń w celu uzyskania ulgi.

Według stanu na dzień 3 lipca 1990 r. następujące przepisy prawne regulują kwestie związane z tymi naruszeniami:

- część XXXV Ustawy o podatku dochodowym z 1967 r.,
- sekcja 6 Ustawy finansowej z 1968 r.,
- część XIV Ustawy o podatku od osób prawnych z 1976 r.,
- sekcja 94 Ustawy finansowej z 1983 r.

Uwzględnione będą również wszelkie kolejne przepisy zastępujące, zmieniające lub nowelizujące kodeks karny.

Włochy

Termin „surowa kara” oznacza sankcje nakładane za czyn niedozwolony w rozumieniu prawa krajowego, stanowiący przestępstwo podatkowe.

Luksemburg

Luksemburg stoi na stanowisku, że termin „surowa kara” posiada znaczenie przypisane mu przez drugie Umawiające się Państwo do celów art. 8.

Holandia

Termin „surowa kara” oznacza sankcję nakładaną przez sędziego za wszelkie celowe działania określone w art. 68 ogólnego kodeksu podatkowego.

Portugalia

Termin „surowa kara” obejmuje kary, jak również inne sankcje skarbowe odnoszące się do naruszeń popełnianych w celu dokonania oszustwa lub w stosunku do których stosuje się grzywnę przekraczającą kwotę 1 000 000 (jednego miliona) escudos.

Zjednoczone Królestwo

Termin „surowa kara” jest interpretowany w Zjednoczonym Królestwie jako sankcje o charakterze karnym i administracyjnym w odniesieniu do oszustw lub zaniedbań dotyczących składania nieprawidłowych sprawozdań finansowych, wniosków o zwrot podatku lub zeznań podatkowych.

Deklaracja Republiki Federalnej Niemiec w sprawie art. 16

Rząd Republiki Federalnej Niemiec zastrzega sobie prawo do złożenia oświadczenia, przy składaniu swojego instrumentu ratyfikacyjnego, że niniejsza konwencja będzie również dotyczyć kraju związkowego Berlina.
